

grundelse, som det ærede Flertal vil give for, at det ikke for sit Vedkommende kan vige en Tomme fra det, det engang har vedtaget med Hensyn til de tre Konfliktspunkter, medens det mener, at en fuldstændig Tilbagevigen fra det andet Things Side maa være forholdsvis let. Naar det for det Første eller blandt Andet begrundes paa Hensynet til Vælgerne — saaledes forstaaer jeg den Antydning, som findes i Betænkningen — vil jeg dog noget tvivle om, at der i nogen Valgkreds her i Landet er givet en Valgkandidat et bestemt Paalæg fra Vælgerne Side om ikke under nogen Omstændighed — Dyrktidstilstanden og Nøden maa være saa stor den være vil — at fravige den tidligere af Thinget vedtagne Grændse af 2,500 Kr. og med største Velsøb af 192 Kr. Det vil jeg dog i allerhøjeste Grad betvivle skulde være Tilfældet i nogen eneste Valgkreds her i Landet, eller at de ærede Vælgere i nogen Valgkreds skulde have paalagt den Kandidat, som søgte Valg, at han under ingen Omstændigheder maatte gaa ind paa, at der blev bygget et Stib af den Størrelse og den Type, som „Helgoland“ uden Hensyn til, om „Helgoland“ fuldt ud havde staaet sin Prøve, saa fuldt ud som et Kampstib kan staa sin Prøve, uden at have været i Kamp; eller at noget Lignende skulde have været Tilfældet med Bestemmelsen om Universitetet. Det forekommer mig at være aldeles uroligt, at disse Spørgsmaal skulde have fundet en absolut Afgjørelse hos Vælgerne, uanset, hvorledes Forholdet saa end kom til at staa, naar disse Spørgsmaal kom under Forhandling her. Heller ikke kan jeg paa nogen Maade antage, at det kunde forstaaes saaledes, at Folkethingets valgernes store Flertal skulde have paalagt sine Repræsentanter under ingen Omstændigheder at vige et Haarsbred paa finansielle Bevillinger overfor Forlangender fra det, hvad Bevillingsmyndigheden angaar, ligeberettigede Things Side. Det vilde jo være et Paalæg, der ikke alene laa udenfor Grundloven, men var i den Grad stridende mod Grundloven, at det vilde være enhver Kandidats Pligt at udtale, at Fastholdelsen af en saadan Forbring nødvendig maatte føre til Grundlovens Sprængning. Dette Hensyn til Vælgerne Udtaleser gennem Dødsninger kan jeg altsaa ikke antage for Alvor kan komme til at veie noget i Vægtkaalen, naar det gjælder om det sidste Forsøg paa at naae til en Forstaaelse om den nødvendige Finantslov. Jeg behøver naturligvis ikke at minde om, at ethvert saadant Mandat vilde jo være grundlovsstridigt og følgerig ugyldigt, idet det jo udtrykkelig er udtalt i Grundloven, at Rigsdagsmændene kun skulle følge deres egen Overbevisning. En anden Grund, som jævnlig er fremkommen navnlig fra den ærede Ordfører for Flertallet, er den, at Thinget ikke uden at tilfidesætte den Indflydelse paa Finantslovens Tilblivelse, der grundlovmæssig tilkommer det, kan fravige sine tidligere Vedtagelser

paa disse tre Punkter, og hvorfor? Fordi det her for Folkethinget kun gjælder om at have sin Ret til at sige Nei til Bevillinger, en Ret, som man velvillig erkjender ogsaa tilkommer det andet Thing i samme Grad. Men det er jo klart, at naar to Nei komme til at staa imod hinanden, og ingen af Parterne vil vige, saa kommer der intet Resultat, og at det Samme selvfølgelig ogsaa kan blive Tilfældet, hvor et Nei kommer til at staa imod et Ja. I alle Tilfælde, hvor der ikke finder samstemmende Vedtagelser Sted, naaes der ikke nogen regelmæssig Finantslov; den Sag er ganske klar. Men dernæst maa det bemærkes, at denne Paastand om, at Folkethingets Flertals Standpunkt for disse tre Punktets Vedkommende er dette, at det er Folkethinget, der siger Nei til Bevillinger, som forlanges fra anden Side, være sig fra Regjeringen eller Landsthinget, er i mine Tanker fuldstændig urigtig. For det ene Punkts Vedkommende synes Sagen mig at være saa utvivlsom som mulig; thi her er det jo dette Thing, som forlanger Dødsningsanmærkningen indsat paa Finantsloven, og Landsthinget, der siger Nei, og jeg gad dog set, hvilke Midler dette Thing har til at tvinge Landsthinget til at taale denne Dødsningsanmærkning paa Finantsloven. I Anledning af dette Punkt skal jeg rette et Spørgsmaal til den ærede Ordfører. Naar han for omtalte, hvorledes disse Bestemmelser med Hensyn til Dødsningen af Universitetets Underskud havde udviklet sig i Tidens Løb, og naar han da nævnte, at de vare af meget gammel Dato, idet Underskudet tidligere blev dækket af Kommunitetet, saa vil jeg gjøre den ærede Ordfører det Spørgsmaal, om han ikke muligvis deri skulde kunne se en Løsning af dette Spørgsmaal, at man gik bort saavel fra det sørgede Statsulstød som fra denne Dødsningsanmærkning og vendte tilbage til det Oprindelige, at Underskudet dæktes af Kommunitetet. Derved vilde jo det Spørgsmaal være bragt ud af Verden for Dieblittet paa en, som det forekommer mig, nogenlunde tilfredsstillende Maade, saaledes at man for Tiden kunde med Ro forhandle videre om Universitetets endelige Stilling. Hvad et andet Stridspunkt angaar, nemlig Striden om, hvilket Stib der nu skulde bygges paa Væstet, ser jeg ikke rettere, end at Thingenes Stilling er fuldkommen ens. Det ene af Thingene siger: Der skal bygges Stibe til Vardi af ikke over 2½ Million Kroner. Det andet af Thingene siger: Der skal bygges et Stib af den og den Størrelse, som er efter Helgolandstypen. Det er altsaa det Positive for begge Things Vedkommende. Selvfølgelig kan man ogsaa vende det om og sige, at dette Thing negter, at der maa bygges et Stib af Helgolandstypen; men saa kan man med samme Røje sige, at Landsthinget negter, at der maa paabegyndes Bygning af disse smaa Stibe. I saa Tilfælde kommer der til at staa to Nei eller